

חסד נותן הכל

הרב חיים זאיד שליט"א

למי שטרם מכיר אותי, אני מתגורר בשכונת פרדס כץ בבני ברק. בבניין שלי מתגורר שכן שיש לו ארבעה עשר ילדים כ"י. יותר ממספר הילדים, מפתיע הוא שכל ילדיו הינם בני תורה יראי שמים אמיתיים ואוהבי ה' בתכלית. יותר מזה, ארבעה מהילדים נשואים עם משפחות בני תורה אמידות, אשר מימנו לזוג דירה ללא כל חוב ודאגה כלכלית – דבר פחות מצוי בימינו, שכאמור, התרחש עם כל בניו הנשואים.

כיון שסקרנותי עולה על הכל, החלטתי לחקור ולברר מה עומד מאחורי הצלחתו המיוחדת והפלאית וכמויות הסייעתא דשמיא להן זכה שכני. כפי שאני מכיר זאת, בדרך כלל כאשר ישנם כל כך הרבה ילדים, קורה שלפחות אחד אינו צועד בתלם, ובכל מקרה, אין כמעט סיכוי שכולם יהיו מסודרים עם פרנסה ודירה מרווחת ללא חובות. הייתי בטוח שמאחורי ההצלחה האדירה הזאת מסתתר סיפור גדול.

התחלתי לעקוב אחרי אותו שכן ובכל פעם שהדבר היה מתאפשר לי, הייתי מתבונן בו ומנסה לחקור ולהתחקות אחר מעשיו. אם ארצה לסכם את המעקב הראשוני, אומר שהוא לא הצליח יתר על המידה, כיון שלא מצאתי בו שום דבר מיוחד ויוצא מן הכלל. אך מכיוון שעקשן אנוכי, החלטתי להמשיך עם המעקב עד הסוף, עד אשר אתחקה אחר סודו המיוחד של השכן וארגיע בכך את סקרנותי הבעורת.

אחרי כמה ימים ברצף בהם חזרתי הבייתה באזור השעה שתיים עשרה בלילה לאחר יום גדוש בהרצאות, שמתי לב ששכני חומק מהבניין אל הרחוב. הדבר הדליק במוחי נורות אדומות. המשכתי לעקוב אחריו וגיליתי שהדבר חוזר ונשנה מידי יום ביומו.

באחד הימים כאשר ראיתיו יוצא, יצאתי ודלקתי אחריו עם הרכב. כאשר הגענו לאזור מסוים בו היה עליו לחצות את הכביש. צפרתי לו מהרכב וקראתי לו לגשת לעברי. לאן מועדות פניך בשעה כה מאוחרת? חקרתי אותו. "לא משהו מיוחד", הוא ענה וניסה להתחמק. לא ויתרתי, יצאתי מהרכב ולחצתי עליו כהוגן: לא אזוז מפה עד שאקבל תשובה ברורה שתספק אותי. בליבי אמרתי: לא אוותר לו ויהי מה. לאחר מסע שכנועים לא קל, קיבלתי ממנו תשובה שפתרה לי את כל הספקות שהתעוררו בי בתקופה האחרונה:

"יש לי חבר מהישיבה גדולה", כך שכני, "שהיה גם חברותא וגם חבר טוב שלי. באחד הימים הוא נקלע לתאונת דרכים קשה לא עלינו, שבסופה יצא בחסדי שמים שלם בגופו, אך פגוע קשות במוחו. הוא הפך להיות כאדם אשר נולד עם פיגור שכלי רח"ל", מספר לי אותו השכן.

"משראיתי עד כמה מצבו קשה ועגום, והבנתי שאין לו שום דבר אשר ישמח אותו בחייו, קיבלתי על עצמי בלי נדר שכל יום בין השעה שתיים עשרה בלילה לאחת אחר חצות, אשב, אלמד ואשמח אותו. כך אני נוהג מאז. כעת אני בדרך אליו", הוא מספר לי.

התברר לי, שכל יום, לא משנה אם מדובר בשבתות, בחגים ואפילו בימי חתונות, הוא נפגש עם חברו בשעה הקבועה ומשמח אותו. עד כדי כך הוא מסור אליו, שגם כאשר נערכות שבתות חתן של ילדיו, הוא קובע שהן יהיו בתוך בני ברק, מכיוון שאם הן יהיו מחוץ לעיר, יבצר ממנו להגיע לשבת חתן בגלל דאגתו לחברו. מבהיל ביותר.

כעת הכל הפך ברור לי. אברהם אבינו בן מאה השנים, שרוי היה בצער ללא ילדים ומשול כמת כמאמר חז"ל, אך לפתע פתאום נפתחים בפניו שערי שמים וניתנת לו ההזדמנות לזכות ולהביא ילדים לעולם. איך זה קורה? מסבירים חז"ל: בזכות מידת החסד שהייתה טבועה בו. מכאן שמידת החסד משנה כליל סדרי בראשית והופכת עולמות כדי לגמול לבעל החסד בישועות על-טבעיות, במידה שלא קיימת באף מצוה אחרת.

בעל חסד שכזה, בוודאי יזכה לבנים מושלמים בכל מידה נכונה, ללא מידת הדין כלל. ראו ידידיי למה זוכה אדם אשר משריש במהותו את מידת החסד. אדם שכזה זוכה לדברים שאין להם אח ורע בשום מצווה אחרת. הבה נדבק במידתו של הבורא – מה הוא רחום וחנון, אף אנו נהיה כאלה. נאמץ את מידת החסד ונזכה במידת הרחמים.

נא לעורר רחמי שמים מרובים

לרפואת בת שבע בת שרה היה שתחי'

בתוך שאר חולי ישראל

שנפצעה בתאונה בירושלים

בת שבע

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת

220 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 56

חשבון 611353

אסמכתא למייל:

Shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, הדרה, ירושלים,
בני ברק, פתח תקווה, רחובות,
מודיעין עילית, אחיסמך ויסודות.

השתדלות בפרנסה, עד כמה?

הרב מיכאל זכריהו שליט"א

כל אשר על פני האדמה, מביצי כינים ועד קרני ראמים, כולל כמובן בני האדם, כולם זקוקים למחיה, לאוכל. זהו תנאי החיים הבסיסי ביותר. זה מקור האנרגיה של הגוף. אדם שאין לו מחיה לאורך זמן, חלילה וחס, כמו כל יצור אחר – פשוט יגווע ברעב. זו המציאות, המזון הוא היסוד שעל בסיסו ניתן לקיים חיים בעולם הזה, לפרוח, להתפתח, לגדל צאצאים, להצליח... בני האדם הם ברמה גבוהה יותר מכל ברואי תבל, והם זקוקים למחיה ברמה גבוהה יותר.

הואיל ואנו עוסקים בכל כך הרבה משימות, לחיות, להתעלות, לגדל ילדים ולדאוג להם, ללמוד ולהשכיל, להצליח בכל תחום שחשוב לנו – אנו נדרשים לתנאי מחיה ברמה מספקת, שתאפשר להגשים את כל השאיפות והרצונות שלנו. הפרנסה, המזון, המחיה שלנו – אלה לא מותרות, אלא הבסיס של הבסיס.

למרות זאת, פרנסת המשפחה אינה תמיד מלאכה קלה, וליתר דיוק – כמעט תמיד היא מלאכה לא קלה, בין כשכיר בשכר מינימום ובין כמיליונר אמיד במיוחד. עדיין מלאכת הפרנסה טורדת את הראש, מעסיקה, לפעמים אפילו מדאיגה, כל אחד רוצה להבטיח לעצמו 'ביטוח פרנסה' איכותי, שיבטיח שתמיד יהיו לו ולמשפחתו את צרכי המזון והמחיה הבסיסיים.

וכך, אנו עדים לתופעה מדהימה, שאנשים עושים מעל ומעבר לכל השתדלות, כדי להבטיח את הצלחתם הכלכלית ופרנסתם העתידית. יש מי שמשקיע הון תועפות במיזמים בעלי סיכון גבוה, יש מי שמחפש כל שעת עבודה נוספת, ואחרים פועלים ללמוד מקצועות נוספים או להפעיל קשרים בניסיון להגיע לעבודה הנכספת. רבים כל כך עסוקים מדי יום בשיפור הפרנסה שלהם, כשאינם יודעים כי הנוסחה המבטיחה, אותו ביטוח רצוי לפרנסת המשפחה, הוא בהישג ידם ממש!

אכן כן! יש גם יש 'ביטוח פרנסה' כזה, שמבטיח את פרנסת המשפחה כולה ברוחב לב. יש משהו שיכול להבטיח הכנסה חודשית, קבועה ומרווחת, שתאפשר לעסוק בתורה בשלווה. לגדל משפחה, להשקיע במה שחשוב לנו – בלי דאגות וטרדות, ישנו כלי חזק ועוצמתי, שמבטיח שפע תמידי בחשבון הבנק. פלוס נצחי בעובר ושב...

הסכיתו ושמעו את הבטחת בעל 'ספר החינוך': 'זהויר בברכת המזון – מזונותיו מצויים לו בכבוד כל ימיו!'

מדהים! מי שזהיר באמירת ברכת המזון, בכוונה, בהתלהבות, מתוך ברכון, כראוי – מזונו מובטח. ביטוח פרנסה לכל החיים! ולא זו בלבד – אלא שהמזונות הללו יהיו 'בכבוד', בלי התבזות. בלי שליחים, בלי קשרים, בלי טירחה מייגעת, בלי היטלטלות. פרנסה מכובדת ומכבדת. לכל החיים! – הבטחה חקוקה בסלע, איתנה כיסוד, יציבה כברזל, אתה זהויר בברכת המזון? אתה מברך על המזון כראוי? בורא עולם לימנך, דואג לפרנסתך בכבוד כל ימי חיך!

זו תגלית שמיימית מדהימה, ההופכת את הדרך לביטוח הפרנסה הנשאף כל כך. ברכת המזון. זה המפתח, זה הכלי, זה מה שמוביל להצלחה בכל תחומי הפרנסה, זה מה שמבטיח את מזוננו לכל

החיים, ועוד בכבוד רב, האם יש משהו טוב מזה!?! ובכן, יש גם יש, וגם הוא – כמה מפתיע – תלוי בברכת המזון, המברך ברכת המזון כראוי, לא רק שהוא מבטיח את פרנסתו שלו, אלא שהוא משפיע פרנסה לכל באי עולם, הוא פותח את ברז הדולרים השמימי, ופשוט מוזג ממנו לכל דכפין ברוחב לב! כך בדיוק מגלה הרה"ק בעל ה'שפתי כהן' זי"ע בפרשת 'וישב'. בבארו את סיפורו של יוסף הצדיק, שהחל כעבד לשר מצרי, והפך ל'שר האוצר' העולמי, המפרנס הבינלאומי, וכל זאת – הודות לעובדה שבירך ברכת המזון כראוי! כי ברכת המזון כראוי, לא רק שהיא משפיעה למברך שפע פרנסה, אלא הופכת אותו למשפיע פרנסה לעולם כולו!

מתברר, שהדרך לפרנסתנו האישית, כמו גם לפרנסת כל העולם כולו, קרוב משחשבנו בהישג ידינו, תלויה רק בנו. הבה נברך ברכת המזון כראוי, נקרא אותה מתוך ברכון, נבין כל מילה, נכוון בכל הלב, נודה באמת לבורא עולם. הדקות של ברכת המזון הן דקות הזדמנות להודות לאבינו שבשמים מעומק הלב – הבה נעשה זאת בריכוז, בכוונה, בדבקות ובאהבה. וככל שנעשה זאת נהפוך את ברכת המזון למנוף של קרבת ה', נחדיר בלידינו ובמשפחתנו את מעלתה וייחודיותה – כך נזכה שאכן בורא עולם ישפיע עלינו שפע פרנסה וברכה, לנו ולכל באי עולם!

שבת מברכים: אלול!

הגאון רבי ברוך מרדכי אזרחי שליט"א

מהו "אלול"? למה הוא מיועד?

לתשובה. למעשים טובים. להתכוננות ליום הדין. כל זה נכון ואמיתי. אך נראה, שלכל אלו, יש לא רק הקדמה, אלא מהלך.

אמרו: כי אלול, הוא ראשי תיבות של "אני לדודי ודודי לי". מה זה אומר? – זה אומר "השתוקקות", "כמיהה", "עת דודים". – זהו השורש של להתרכז ולהפנות את כל המאמצים. להשתוקק ולכמוה אל ה' ותורתו. ה"אני לדודי ודודי לי", היא התמצית, של ישובו אלי ואשובה אליכם" ושורש כל ההתכוננות והתשובה.

זהו סדר העבודה. – ההשתוקקות, היא התשובה, אלול, הוא העת דודים, לתשוקה אלוקית זאת. כך אמר דוד המלך: "צמאה לך נפשי כמה לך בשרי" (תהלים סג, ב), שפירושו, "השתוקקות", עד לידי צמאון, לא רק של הנפש, אלא של כל פינה, בהוויתם של לב ובשר. הכל שרים את שירת הצמאון וההשתוקקות.

כשקיים צמאון, אין לשייכו לחלק כל שהוא, לאבר זה או אחר. – כל ה"לבי" כל ה"בשרי", כל מה ששייך להוויתו ומציאותו, רן את רינת קל חי, ואלול, זה הזמן המסוגל במיוחד לצמאון זה.

שובו אלי ואשובה אליכם! הקב"ה מבטיח ומודיע, קבל עם ועדה, כי הצימאון וההשתוקקות, דו סיטרית היא. וכך, הולכים וגוברים ההשתוקקות והצימאון, עד שאין לו מרווה אלא ב"דודי לי" וזוהי תמציתו של אלול, וזהו סדר העבודה. בכך גם הערובה, לתשובה.

וכבר שאלו: איך ידורו השנים בכפיפה אחת. סתירה בין השנים!?

אלא, אם תימצי לומר, אמנם, שתי דרכים המה. האחת, דרך היראה והחרדה. אך גם, דרך ה"אהבה". כשזוכה האדם להגביה, ולהביא עצמו לידי כך, שכל מעשיו יהיו, מתוך אותו צמאון והשתוקקות, יגיע

לאותה מטרה, אך מכיוון גבוה יותר. בטוח יותר. מעשיו, ודאי יהיו אף הם רצויים יותר. והעיקר, תשובתו, תהא עמוקה ושרשרת הרבה יותר.

אם תמצוי לומר, כשנמצא אדם בעת דודים זאת, וכל מציאותו, צמאה ומשתוקקת, הלא אז, יראתו, אף היא, יראה גדולה וחזקה הרבה יותר, כי ירא ורועד הוא, מפני המחיצה, שתוצר בעקבות חטא כל שהוא. מפני הנסיגה הגדולה בהתקרבות. מפני הנתק, חס ושלום, וההתרחקות. והלא, ככל שקרוב הוא האדם, הקב"ה מדקדק עם הקרובים אליו דווקא, היש לך יראה וחרדה גדולה מזאת!! - ואם תמצוי לומר, הלא אין דומה יראת בן כפר, הרחוק מן המלך, ליראתם של העומדים ראשונה במלכות... בן כפר ירא יותר מעונשו של המלך.

העומדים ראשונה, יראים מפני המלכות והמלך עצמם. בן הכפר, אינו מכיר את המלך, ולפיכך, אינו נבהל אלא מתגובותיו. אלו הקרובים אל המלך, יראים מגדולתו. ויראה זאת, יראת הרוממות היא. אין למעלה הימנה.

זהו, אשר "עת דודים לו" עם מלכו של עולם, זה, אשר מצפה ל"דודי לי", הוא הוא הקרוב אל מלכו של עולם.

- זה, לא רק אהבה יש בו, אלא יראת הרוממות. זה, יש בו יראה המביאה לידי אהבה. לאהבה, המביאה לידי יראה...

זהו אלול. זוהי משמעותו. תכנו. וזהו, סדר עבודתו. אני לדודי ודודי לי.

ובחרת. בחיים.

הרב לוי גרוסברד שליט"א

על הכתוב "ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה" כתב הגר"א לדקדק מה שנאמר "נותן" לשון הווה, ולכאורה הרי הקדוש ברוך הוא נתן לנו את הברכה והקללה בעבר ולא בכל יום. וביותר אף אם כל אחד מקבל את הבחירה בתחילת חייו כאשר המלאך משביעו תהי צדיק ואל תהי רשע (נדה ל, ב), עדיין מה שייך להגדיר שהבחירה בכל יום ובכל שעה, השבועה הייתה כאשר בא לעולם, ואינה נמשכת לכאורה כל העת.

ומפרש הגר"א, כי מאחר ופסוק זה מדבר בעניין הבחירה בין טוב לרע, אם כן מגלה התורה כי אכן כן דבר הבחירה ניתן לאדם בכל יום ויום, ובכל יום יכול האדם להתחיל מחדש, כי ההתמודדות עם היצר הרע הוא דבר יום יומי, ואמר הכתוב "אנוכי" לומר כי אל ישיאך יצרך לומר כי הדבר קשה, אלא אנכי אהיה בעוזר, והיינו הקדוש ברוך הוא בעצמו מסייע לאדם להתגבר על יצרו, וכמו שמובא בגמרא בסוטה (נב, ב) יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום להמיתו ואלמלא הקדוש ברוך עוזרו אינו יכול לו, כי כאשר האדם משנס מתניו ואוזר כגבר חלציו להלחם ביצרו הרע הקדוש ברוך הוא אומר לו "אנוכי" אהיה בעוזר זהו שנאמר כאן "ראה אנוכי נותן לפניכם היום ברכה וקללה".

עוד מדקדק הגר"א בכתוב זה שפתח בלשון יחיד "ראה אנוכי", וסיים בלשון רבים "נותן לפניכם", והלא דבר הוא, שהרי אם מתחיל ביחיד עליו לסיים בלשון יחיד, ומה בא הכתוב לגלות לנו בזה כאשר שינה ופתח ביחיד וסיים ברבים. וכתב לפרש, שפתח הכתוב בלשון יחיד לומר שהבחירה ניתנה לכל יחיד ויחיד שלא יסתכל אדם על הרבים, ויתפתה לחשוב כי הבחירה ניתנה לרבים בלבד, ואם הרבים בחרו ברע הרי שכך צריך לעשות, לא כן הדבר, רק ניתנה

הבחירה לפני כל אחד ואחד לבחור בטוב או חלילה ברע, ואמנם ניתנה הבחירה לכולם - לכך כתוב "לפניכם", כי אין מי שיכול לומר שאיננו יכול להתגבר על יצרו הרע, כי לפני כל אדם מונחת הבחירה בין טוב לרע.

ויש לצרף ב' ענינים אלו זה לזה, כי מאחר וניתנה הבחירה לפני כל אחד ואחד צריך גם כן לדעת שאין זה רק פעם אחת אם לבחור בטוב או ברע, אלא בחירה זו מונחת לפתחו בכל יום ויום מחדש, וכיון שהיא נתינה חדשה גם הסיוע של הקדוש ברוך הוא לאדם הוא בכל יום מחדש, ועל כן לעולם אין להתיימש, וגם אם נפל ביום זה ישתדל לקום כי הבחירה שלמחרת הינה נתינה מחודשת של בחירה ויכול לקבל סייעתא דשמיא מיוחדת.

הרמב"ם, כאשר מדבר על מצות והלכת בדרכיו, כותב: כך למדו בפירוש מצוה זו, מה הוא נקרא חנון אף אתה היה חנון, מה הוא נקרא רחום אף אתה היה רחום, מה הוא נקרא קדוש אף אתה היה קדוש, ועל דרך זו קראו הנביאים לאל בכל אותן הכנויים אך אפים ורב חסד צדיק וישר תמים גבור וחזק וכיוצא בהן, להודיע שהן דרכים טובים וישרים, וחייב אדם להנהיג עצמו בהן ולהדמות אליו כפי כחו. ע"כ.

והיינו שבכל מקום שנמצא כי הנביאים כינו את הקדוש ברוך בכינוי מסוים, אין זאת אלא להודיענו דרכי ה' יתברך שצריכים אנו להתדבק וללכת בהם. והנה מצינו בתורה שנקרא הקדוש ברוך הוא "אלוקים חיים", ועוד מצינו כן בנביא "וה' אלהים אמת הוא אלהים חיים ומלך עולם", וצריך לדעת מה באה התורה ללמדנו בכינוי זה של אלהים חיים, איזו דרך ומידה טובה וישרה עלינו ללמוד ממידה זו שנקרא הקדוש ברוך הוא בשם חיים.

וביארנו על הפסוק "העידותי בכם היום את השמים ואת הארץ החיים והמוות נתתי לפניך הברכה והקללה ובחרת בחיים למען תחיה אתה וזרעך", והיינו שנצטוינו על ענין הבחירה "ובחרת בחיים", ומבואר כי מלבד ענין זה שהאדם בוחר בטוב והולך בדרך הישר, בכך שבוחר הוא בחיים מקיים בזאת מצות עשה של ובחרת בחיים, אין פירוש "חיים" מה שמורגל בפי ההמון, בשביל לחיות אין האדם צריך לעשות מאומה, רק מאז שנולד ועד יום המוות הוא "חיי" ונקרא הוא "בחיים".

בראש השנה קיימת הבחירה השורשית שהיא הקובעת את המדרגה הרוחנית של האדם במשך כל ימי השנה, באיזה מצב יתייצב וכל השנה אח"כ, רוחניות האדם היא תלויה לאור מדרגה הרוחנית שקבע לו האדם בראש השנה, ודאי גם אח"כ במשך השנה ישנן עליות וירידות אך כולם הם במסגרת אותה המדרגה שהתייצב בה בראש השנה, נמצא א"כ איפוא שבראש השנה יש את האפשרות ביד האדם לשנות את מדרגתו הרוחנית, ולאור זאת לקבוע אותה גם למשך כל השנה, כשהאדם זוכה לרומם את עצמו ברוחניות ביום ראש השנה ותקופתה לגדלות דמוחין הרי מכח סגולת השפעת היום זוכה שגדלות זו לא רק רוממה אותו לאותו היום בלבד, אלא היא גם נקבעה כמדרגתו הרוחנית למשך כל השנה.

הדרך לקביעת מדרגתנו הרוחנית ביום זה להיכתב בספר החיים לאור תכלית הבריאה גילוי כבוד יתברך ה' ימלוך לעולם ועד היא עד כמה שאנו מחזקים בלבנו את השאיפה לראות בגילוי השלם של כבוד מלכות שמים בבריאה, ולכן כל עסקנו ביום זה הם בעניינים שורשים המלכת הקב"ה תפילה לגילוי מלכותו יתב' על כל העולם, כמעט

שאינו אנו מבקשים על חיי עוה"ז ועיקר הבקשות ביום זה הם לגילוי יחודו יתב' בבריאה, והטעם כדי לחזק בנו את שאיפת תכלית חיינו לרומם אותנו ביום זה בגדלות דמוחין על העניין של גילוי כבוד שמים, וכאמור מדרגה זו תקבע להכתב בספר החיים כמדרגה לכל ימי השנה, מאותו הטעם גם אין מתוודים בראש השנה כדי שלא להנמיך את שאיפתנו לעליה, א"כ עבודת היום של ר"ה תמליכונה עליכם היא עבודה לרומם את האדם במדרגתו הרוחנית כדי לזכות להיקבע בספר החיים, וכשאדם זוכה לקבוע את מדרגתו הרוחנית ביום זה, הרי כבר עכשיו בעוה"ז זוכה לחיים רוחניים של עולם הבא לעומת הרשעים הנקראים מתים כבר בעולם הזה.

אהבה בין 'האבא' לבנים

הגאון רבי מכלוף ועקנין זצוק"ל

וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך וגו' (ת, ה).

זה שהאב מייסר את בנו הוא רק משום שרוצה את התנהגותו הטובה, מה שאין כן באיש זר שאינו דואג לו, וזה הטעם שהקב"ה מדקדק עמנו כל כך, "כי רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה", בשביל שאנחנו בנים שלו ככתוב: "בני בכורי ישראל" רוצה הוא כביכול ב תיקוננו, וכך מסביר הכוזרי: כשם שהלב סובל יותר משאר אברי האדם, כי הלב הוא יסוד מרכזי בחיי האדם. כך ישראל הם לב העולם, ואי אפשר להם להתקיים בפחיתות ירידת מוסרית כשאר אומות העולם. וזהו "ידעת עם לבבך", מטבע לבך תבין, כי סיבת יסורך היא מסיבת אהבתו אותך כאהבת אב לבנו.

יסורים שמייסר הקב"ה את ישראל הינם רק כך האהבה שאוהב הקב"ה את ישראל כאמור משל לאדם שהלוה כסף לשני אנשים אחד היה מלוה לך קצת קצת מהסכום שביקש וכך היה מחזיר את ההלוואה מעט מעט, והנה לא הגיע זמן הפרעון עד שגמר להחזיר את התשלום במלואו. ואילו לשני השאיר את ההלוואה מלתת לו, עד לרגע האחרון, כמובן שקשה היה לו לקחת על עצמו את העול הגדול הזה. כך ישראל ואומות העולם, לעם ישראל הקב"ה מייסר, אבל מעט מעט. ואילו לאומות העולם משאיר להם את הייסורים בפעם אחת ואז מכה בהם, ואז בודאי שא"א להם להתגבר ולקום מנפילתם.

ומזה מוסר גם לנו, עם ישראל שהקב"ה נתן לו תורה ומצוות לזכות על ידם לעולם הבא, ולכן ידע האדם לאסוף מצוה שיוכל וישמום כצידה לדרך לעולם הבא. שהרי הנשמות יורדים לעולם הזה כדי לאסוף מצוות ומע"ט לעולם הבא.

כאילו... מה זה כאילו?

הרב נח גוטמן שליט"א

אחרי אמירת פסוקי הקרבנות, אנו מבקשים: "לכן יהי רצון מלפניך. ה' אלהינו ואלהי אבותינו שיהא שיח שפתותינו חשוב ומקבל ומרצה לפניך כאלו הקרבנו קרבן התמיד במועדו ועמדנו על מעמדו. כלומר - אנחנו מבקשים ומתפללים שאמירת פסוקי הקרבנות תחשב כאילו הקרבנו את הקרבנות בעצמם.

העיקרון הזה, שבזמן שאין בית המקדש קיים אנו מקיימים את ענין הקרבנות על ידי לימוד פרשת הקורבנות, וכן על ידי התפילות בעצמם, מוזכר

בחז"ל ובפוסקים פעמים רבות. גם שלושת התפילות בעצמם נתקנו כנגד הקרבנות. תפילת שחרית - כנגד תמיד של שחר, תפילת מנחה - כנגד תמיד של בין הערביים, וכן הלאה.

מה זה כאילו? מה היינו אומרים, אם אחד מידידנו היה מבקש מאתנו, שנחשוב כאילו הוא הביא לנו מתנה?

היינו צוחקים עליו... מה זה "כאילו"? הבאת, או שלא הבאת?

הרי זהו בדיוק מה שאנחנו מבקשים... "כאילו הקרבנו קרבן התמיד"... כאילו...

מכאן רואים אנו יסוד חשוב - הקדוש ברוך הוא אינו צריך את המעשים שלנו.

"אם חטאת מה תפעל בו, ורבו פשעיך מה תעשה לו. אם צדקת מה תתן לו, או מה מידך יקח" (איוב לה). הקדוש ברוך הוא רוצה את הלב, לא את המעשים. הוא רוצה לזכות אותנו, שאנחנו נהיה אנשים יותר טובים, הוא לא זקוק חלילה למעשנו.

אם הקדוש ברוך הוא היה רוצה את הקרבנות בעצמם, מה תועיל התפילה במקום הקרבנות? אבל מכיוון שהקדוש ברוך הוא רוצה את הלב, את הכוונה, לכן הכוונה שלנו בתפילה, עולה במקום הכוונה שבקרבן.

כשאנחנו קוראים את פסוקי הקרבנות, אנחנו מראים שאנחנו משתוקקים מאד שיבנה בית המקדש, ונזכה להקריב את הקרבנות. וזה עולה לנו במקום הקרבנות, שהרי "חשב אדם לעשות מצוה ונאנס ולא עשה מעלה עליו הכתוב כאילו עשה" (ברכות ו').

גם בתפילה עצמה חשוב לזכור עיקרון זה. עיקר מהות התפילה איננה תלויה באמירת המילים אלא בכוונת הלב, כמו בכותב בחובות הלבבות - "וראוי לך, אחי, שתדע, כי כוונתנו בתפילה אינה כי אם כלות הנפש אל האלקים וכניעתה לפניו עם רוממותה לבוראה ושבחה והודאתה לשמו והשלכת כל יביה עליו".

עבודה קשה היא התפילה. קשה לנו להגיע לדרגות אלו באופן קבוע, אבל לכל הפחות לפעמים, מדי פעם, אנחנו יכולים להגיע לפחות לכמה רגעים נשגבים לדרגה של "כלות הנפש אל האלוקים".

בזוהר נאמר: "כל המזכה לאחרים - אותה הזכות עומדת לו ואינה סרה ממנו".

"בחסד לאברהם" מובא: "אין חפץ ה' כי אם במי שמזכה את הבריות".

בעל הרוקח: "אין זכות כמזכה הרבים" - אפילו אדם פשוט ביותר, כיוון שהוא מזכה הרבים, מעלתו עצומה בשמיים ואין מצווה אדירה יותר מזו.

חכמינו זכרונם לברכה אמרו בפרקי אבות: "כל המזכה את הרבים - אין חסא בא על ידו".

220 ש"ה

לשבת בלבד!

וזיכוי הרבים שלך!

בנק דיסקונט

סניף 56

חשבון 61135

נא לשלוח אסמכתא ל: shuly3910@gmail.com